

55- Truyện Tu-Đạt Cỡi Voi Đi Khuyến Hóa

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả, tên là Tu-đạt, cúng dường Phật trăm ngàn đồng tiền vàng. Ông nghĩ: “Như ta hôm nay, có vô lượng tài sản vật báu, tuy có thể cúng dường Đức Phật và chúng Tăng ở tinh xá Kỳ hoàn trăm ngàn đồng tiền vàng, cũng không phải là khó, nhưng nếu hôm nay khuyến hóa những kẻ nghèo khổ thấp kém giảm bớt chút ít tiền của hay những vật nhỏ như cây kim, sợi chỉ để bố thí, thì mới là khó, lại được vô lượng vô biên công đức.”

Nghĩ xong, Tu-đạt liền đến tâu lên vua Ba-tư-nặc. Vua bèn chấp nhận, liền sai các quan giúp đỡ, đánh trống loan truyền cho dân chúng trong thành biết rằng nay trưởng giả Tu-đạt muốn khuyến hóa mọi người làm việc bố thí. Nội trong bảy ngày, ông sẽ cỡi voi trắng lớn đi khắp hang cùng ngõ hẻm để khuyến khích dân chúng bố thí.

Lúc ấy dân chúng sinh tâm vui mừng, cùng đua nhau bố thí, người thì bố thí y phục, người thì bố thí chuỗi anh lạc, hoặc vàng bạc vật báu, cùng các thứ vòng xuyên, cho đến vật nhỏ như cây kim sợi chỉ, hễ bố thí được thứ gì thì họ đều bố thí.

Khi ấy, có một cô gái nghèo khổ, làm thuê ba tháng được một xấp vải, định để may áo. Thấy Tu-đạt khuyến hóa mọi người, nàng mới hỏi những người bên cạnh:

–Trưởng giả Tu-đạt lắm của nhiều tiền, đâu thiếu thốn gì. Vả lại, người ta được biết ông còn chôn của cải dưới đất; sao nay lại túng thiếu, phải xin người như vậy?

Mọi người nói:

–Thật ra trưởng giả không phải thiếu thốn; chỉ vì lòng Từ mà ông khuyến hóa mọi người, muốn cùng nhau làm phước, thỉnh Phật và chúng Tăng cúng dường.

Cô gái nghèo nghe nói, tâm nàng rất vui mừng, nói:

–Do đời trước tôi không bố thí, nên đời nay phải chịu nghèo khổ. Ngày nay nếu không lo bố thí nữa thì đời sau sẽ khổ hơn.

Cô gái nghèo lại tự nghĩ: “Đức Phật ra đời rất khó gặp, tuy ta muốn thỉnh Đức Phật và chúng Tăng cúng dường nhưng không có vật gì. Trên người ta chỉ có mỗi một chiếc áo, nếu bố thí, thì ta phải chịu ngồi khổ thân. Còn nếu không bố thí thì đời sau ta còn trông mong vào đâu. Ta nghèo khổ, rồi cũng phải chết, chi bằng bố thí chiếc áo này”.

Nghĩ xong, cô gái nghèo liền vào nhà ngồi trong cửa sổ cởi áo quăng ra cho Tu-đạt.

Trưởng giả Tu-đạt nhận áo rồi cho người đến xem.

Lúc ấy sứ giả thấy cô gái nghèo ngồi ở trần, mới hỏi:

–Sao nàng lại bố thí áo?

Cô gái nghèo đáp:

–Tôi sợ rằng đời sau sẽ nghèo khổ hơn nữa, Vì vậy cho nên tôi bố thí áo.

Sứ giả nói lại sự việc cho trưởng giả Tu-đạt nghe. Tu-đạt nghe rồi, khen ngợi đây là một sự việc lạ lùng. Ông liền cởi y phục đang mặc trên người đem biếu cho cô gái nghèo, cô gái nghèo được áo, trong lòng rất vui mừng thầm nghĩ: “Nay ta bố thí, liền được quả báo trước mắt, huống chi ở đời vị lai”.

Mấy ngày sau, cô gái nghèo qua đời được sinh lên tầng trời Đao-lợi. Cô gái nghèo giờ đây là vị trời tự nghĩ rằng: “Ta đã làm được phước gì mà được sinh lên cõi trời như thế?”.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vị trời liền tự quán sát biết rằng khi còn ở nhân gian, mình là người nghèo khổ, vì bố thí áo nên được sinh lên cõi trời, vậy giờ đây phải trở lại để đền ân Đức Phật và trưởng giả Tu-đạt.

Lúc ấy vị trời đầu đội mũ trời, đeo các chuỗi anh lạc, trang nghiêm thân thể, mang theo hương hoa xuống nhân gian để cúng dường Đức Phật và trưởng giả Tu-đạt.

Đến nơi, vị trời đảnh lễ dưới chân Phật rồi lui lại, ngồi sang một bên. Đức Phật liền nói pháp Tứ đế cho họ nghe. Tâm ý được mở tỏ, vị trời chứng được quả Tu-đà-hoàn, nhiễu quanh Phật ba vòng rồi trở lại cõi trời.

Sáng hôm sau, các Tỳ-kheo bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, đêm qua chúng con thấy có ánh sáng chiếu soi, đó là ánh sáng của trời Đế Thích, Phạm vương, bốn vị Thiên vương, hay là của hai mươi tám bộ Quỷ thần đại tướng?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Đó chẳng phải ánh sáng của trời Đế Thích, Phạm thiên, các Thần vương, mà là một cô gái nghèo do Tu-đạt khuyến hóa mà bố thí áo, được sinh lên cõi trời, nay đến cúng dường Ta. Đó là ánh sáng của vị trời ấy.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, cô gái nghèo lúc bấy giờ, nay là vị trời ấy vậy.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M